

D.Tóth Kriszta - Öcsém, ízirájder

2013 június 15. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

„Hááát aaaa... Bandinak vastag szája van, nagy szeme és mindig mosolyog az arca. Ja, és mindent megeszik.”
(Lola, 7 éves, iskolás)

„Ami golyó kiszáll, száz angyal fogja össze,

*Mint röpköd? lepkét, kacagjon fel az élet,
S te Isten, akiben gyermekkoromban hittem,
Hajolj le csendesen és védd meg az öcsémet.” (Kosztolányi Dezs?, 29 éves, író-költ?)*

A helyzet bizarr volt. Vagyis... nem volt vele semmi baj, inkább attól lett bizarr, hogy olyan nagyon természetesnek éreztem. Ott ült Bandi a fehér kanapén, az én m?soromban. És beszélgettünk. És felszabadultan jól éreztük magunkat. Biztonságot adott a jelenléte, pedig hat és fél évvel fiatalabb nálam, tehát az a minimum, hogy én adjam a biztonságot neki. Amit persze ? azonnal kikérne magának, hiszen feln?tt ember, hamarosan megn?sül, és nincs szüksége pótanyukára.

(D.) Tóth Andrást 31 és fél éve ismerem. Miközben ? épp azzal foglalatoskodott, hogy a világra jöjjön, a nagyapám az aranyhalat próbálta kifogni nekem a kaposvári kórház pici halastavából. Az nem akasztotta meg a folyamatot, hogy nem voltak a tóban aranyhalak. A papi ugyanis még a hal nélküli halastóba is bement nekem aranyhalért, ha én úgy láttam, hogy van benne. Közben a testvérem csendben megszületett a szülészet egyik

második emeleti kórtermében. Sokáig jellemző motívuma volt ez a mi közös életünknek... a nagyapám az én kegyeimet keresi, miközben Bandi éli a maga világát. Azt hiszem, sosem bocsátotta meg nekem, hogy én voltam otthon a kedvenc unoka – pedig isten bizony nem játszottam rá a helyzetre.

Tényleg nem lehetett könnyű az öcsémnek lenni. Jó tanuló voltam, kitűnő bizonyítvánnyal, hasznos hobbikkal, mindig ötös magatartás-szorgalommal. Ösztöndíjat nyertem Amerikába, azonnal fölvettem a nagyhírbudapesti egyetemre, ahonnan egyenes út vezetett az újságírószakmába. Tudatos ember, célokkal, stratégiával, állhatatossággal, nagy munkabírással. Egy igazi idegesítő stréber, na. Ehhez képest jött a bohém, az isten áldotta tehetség, egy kicsit (sokkal) kevesebb szorgalommal, kevésbé céltudatosan, kényelmesen. De aztán elbűvölőbb is megtalálta a maga útját, még hozzá ugyanabban a szakmában, mint az enyém. Akár kódolva is lehetett volna a helyzetben a tragédia. A harcok, a rivalizálás meg a frusztráció. Az évről évre növekvő távolság, amit a kettőnk közti különbség táplál. Velünk nem ez történt.

András 16 éves volt, amikor elvesztettük anyánkat. Amikor odaért velem a stábautó a TV3 szerkesztőségébe Kaposvárra, apám a hóna alá vett és azonnal bementünk hozzá a gimnáziumba. Kémiaóráról hívtuk ki. Emlékszem, ahogy megjelent a terem ajtajában, egy merő kérdőjel volt az a vékony teste. És csupa félelem a szeme. Azt hiszem, egy szót sem kellett mondanunk, tudta, hogy abban a pillanatban felnőtt ember lett belőle. Onnan kezdve nem volt több „bezzeganyavéred”. Onnan kezdve mi voltunk csak ketten, meg az apánk. Ahogy felnőtt ember, úgy én az anyja lettem egy szempillantás alatt a kaposvári iskola folyosóján.

És ez azóta is így van, még akkor is, ha 20 centivel magasabb nálam, és lassan saját családot alapít. Rádásul igazán nagyon jó tévériporter lett belőle, olyan, amelyben kevés akad. Pedig nem fogtam a kezét, mert nem akarta, hogy fogjam. Az elmúlt években az anyáskodásból visszavettem ugyan, de ha játszani látom a lányommal, hajlamos vagyok azt gondolni, hogy két gyerekem van: az egyik 7, a másik 31 és fél éves.

Szóval ültünk a fehér kanapén a tévésoromban, szólt a taps, én pedig oldalról lopva ránéztem. Akkor és ott minden egyszerre jutott eszembe. Amikor a rácsos kiságyában altatót énekeltem neki fényes nappal. Amikor addig bosszantott, amíg kénytelen voltam hozzávágni a frissen beszerzett faklumpámat. Amikor szétvágott az ideg, hogy életem első randiján gesztenyefától gesztenyefáig bujkálva követett a Kossuth Lajos utcán. Amikor elmesélte, hogy milyen volt az első csók a lánnyal, aki idesebb volt nála, és hirtelen lekapta a buszmegállóban. Amikor fölhevített a kórházból apu, hogy „az öcséd ágyánál ülök, de ne aggódj, él!”

Fotó: Zih Zsolt

Amikor állt mellettem az anyánk sírjánál, kisírt szemmel és átölelte az apró nagymamánkat. Amikor először szólt félve, hogy nézzem meg a tévében... Most meg itt van mellettem, és olyan természetességgel beszél a kamerába, ahogy nagyon kevesen. Nézem, figyelem a mozdulatait, és egy tehetséges, megérkezett, felnőtt embert látok. Anyánkra gondolok, naná. Hogy vajon mit szól ehhez, mert abban, hogy látja, mi folyik itt lent, biztos vagyok.

Aztán kihúdom magam, mert én jövők... és eszembe jut, hogy ez lenne az első dolog, amit anyu mondana. De közben, remélem, azért szétvetné a büszkeség...

D. Tóth Kriszta - shoptline

DR. DRÁBIK JÁNOS

100 ÉVVEL TRIANON UTÁN

DVD A trianoni gyalátról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló

